

Nabber, for hele store Partier af Heben. Begrænsningen af Friheden, den rette Begrænsning, som skal søges opstillet i Loven, synes at ligge lige for. Naar det virkelig ikke er muligt enten for den enkelte Cier med sine Kræfter, eller for det Offentlige med sine Midler til at overholde Politiordeuen, at garantere Omboerne imod, at der skeer Ulykke, saa er det ikke længer Frihed, der handles om, men det vilde være — jeg tillader mig at kalde det saaledes — Tvilselshed. I saa Fald bør der ikke brændes, og det vilde ikke være en grund til at vinde imod Loven, at den forhindrede det; det er Lovens Dilemma. Jeg troer, at de fleste Anvendinger, som ere veiste imod Udvælgets Affattelse af § 26, ville forsvinde, naar kun dette beholdes for Die.

Jeg skal tillade mig at gaae over til Enkeltbetænkningerne og derved først at tage Hensyn til de af den ærede 2den Landstingsmand for 11te Kred (Ved) stillede Endringsforslag til Regeringens oprindelige Lovkast. Disse hans fem Forslag indeholdes tillige i Udvælgets Forslag. Der er altsaa ingen Uenighed om, at disse fem Poster bør optages i Loven, men den nævnte ærede Forslagsstiller, det 2det Medlem for 11te Kred (Ved), vil ikke have alle de øvrige Udvælgets Tilføjninger til Regeringsudkastet. Det ærede Medlem vil saaledes ikke have den hele første Passus i Udvælgets Affattelse; den, der gaaer ud paa en Tidsgrænse for Afbrændingen, Forbudet imod at brænde imellem den 1ste Juli og den 15de September. Jeg beder om Tilføjelse til at maatte udsætte indtil noget senere hen at omtale denne Post. Der er endnu flere Ting, som det samme ærede Medlem har meent ikke at kunne anbefale, og som han ønsker udelatte af Loven, deriblandt en meget betydelig Hovedpost, nemlig den, at Brandfogden skulde have Myndighed til at tilsiige Mandskab fra Nabostederne, forsaavidt Afbrænderen ikke selv kan tilvejebringe dette Mandskab. Bestemmelsen herom var medoptaget i hvad Landstinget vedtog i Aaret 1858, og hvad dernæst blev vedtaget af Folkethinget, men den er udeladt i Regeringens nu foreliggende Udcast, og er nu tilsidst gjenoptaget af Udvælget. Jeg skal derved tillade mig at gjøre opmærksom

paa, at det, der trænges til, ikke hovedsagelig er nye Straffebestemmelser eller strengere Straffebestemmelser. Det, der skulde opnaaes, kan ikke opnaaes ad den Veie alene, at man sørger for, at den, der forseer sig, bliver straffet, nemlig i Haab om, at derved Andre skulde kunne blive tilstrækkelig affrækkede fra Uforsigtighed. Vi have haft Straffe i mange Tider, og de have været haarde nok, men man har dog Intet kunnet udrette; fordi Politiordeuen manglade. Det er hovedsagelig denne, hvortil der trænges, og det vigtigste er, at denne bliver indrettet saa fast og kraftig som muligt. Brandfogdens Myndighed til at tilsiige Mandskab er Slutstenen for denne Politiordeuing. Naar der ikke er en ganske sikker Udvei til at faae Mandskab tilstede, har man ingen Visshed for at kunne mestre Ilden. Brandfogden vil ligesom hidtil være facil mod de stakkels Mænd; der ikke kunne skaffe Mandskab tilveie; ja, og saa Politimesteren vil være facil; det vil findes altfor nærgaaende, at lade det blive en absolut Hindring, at Hebeieren ikke kan skaffe Mandskab nok tilstede. Har derimod Brandfogden den omhandlede Myndighed, vil denne Mislighed albrig indtræffe, og der vil endog derved opnaaes den Fordeel for Afbrænderen, at han bliver fri for Ansvar, idet nemlig det Offentlige kan paatage sig at styre Afbrændingen saaledes, at de Omboende ere sikre. Den samme ærede 2den Landstingsmand for 11te Kred (Ved) vil heller ikke have optaget Slutningen af det 3die Afsnit af Udvælgets Affattelse af Paragraphen, hvor det hedder: „naar Brandfogden enten i Bestaffenheden og Veligheden af den Plads, hvor Afbrændingen skal foregaae, eller i personlige Forhold dertil finder Anledning, bør han ikke undlade, forinden Ilden antændes, ved personligt Eftersyn at overbevise sig om Affondringens Tilstrækkelighed og at føre Tilsyn med, at der under Afbrændingen vises forsvarlig Omgang“. Saa vidt jeg forstod den ærede Landstingsmand, fandt de Ord i Særbeleshed Anstød hos ham, at Brandfogden skulde tage Hensyn til de personlige Forhold. Det er nu meget vist, at det i de fleste Tilfælde er misligt, at see hen til Personligheder for at gjøre Forskjel derefter; men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at en